

Павлюк А.М.

*студент 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ТРАНСФОРМАЦІЯ ІНСТИТУТУ АДВОКАТУРИ В РЕАЛІЯХ СЬОГОДЕННЯ

Станом на сьогоднішній день інститут адвокатури перебуває на етапі остаточного становлення в аспекті визначення того, які саме завдання і функції покладені на адвоката. Цей період має вагоме значення, оскільки правильне визначення пріоритетів та напрямів діяльності визначить роль адвокатури в майбутньому, її розвиток та ступінь впливу на захист основоположних прав громадянського суспільства.

Стан справ полягає в тому, що протягом тривалого часу роль адвокатури не бралася до уваги та були відсутні стратегічні плани щодо її розвитку. Тому адвокатська спільнота активно залучилася до виправлення даної ситуації шляхом реформування та вдосконалення основоположних нормативних засад здійснення адвокатської діяльності та їх імплементацію в чинне законодавство[1].

Реформування адвокатської діяльності стикається з певними перешкодами, оскільки українське законодавство не в повній мірі відповідає міжнародним стандартам у сфері надання правової допомоги та організації адвокатських органів. Правовою системою не забезпечено в повному обсязі втілення принципу рівності сторін у суді, нормальну реалізацію здійснення адвокатської діяльності на міжнародному рівні, має місце незабезпечення повноцінної системи підготовки та підвищення кваліфікації адвокатів, існування певної залежності адвокатських органів від держави та її інститутів.

Слушним є питання про дослідження надмірно тісної співпраці адвокатури в прояві безоплатної правової допомоги з органами, що проводять розслідування. Органи адвокатського самоврядування в силу своїх повноважень мають гарантувати та захищати незалежність адвоката в процесі здійснення захисту прав громадянина.

На сформовані проблеми, що існують під час реалізації Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», необхідно звернутися до органів законодавчої влади із запропонованими варіантами щодо змін до Податкового кодексу, пенсійного забезпечення та соціального захисту адвокатів.

Проблемою забезпечення захисту адвокатської діяльності у регіонах має займатися Комітет захисту прав адвокатів, діючи при цьому як допоміжний орган регіональним радам адвокатів, дотримуючись принципів відкритості, колегіальності та на засад корпоративності і солідарності зі всією адвокатською спільнотою відповідного регіону, з тим щоб максимально

ефективно та в короткий строк розглядати звернення адвокатів щодо порушення їх професійних прав та гарантій і вживати заходів щодо захисту та (або) відновлення порушених прав адвокатів.

Дослідження теми гарантій та адвокатської таємниці є необхідним у зв'язку з постійним втручанням в адвокатську таємницю з боку органів державної влади, що вимагає створення нових заходів реагування адвокатури на зазначені дії, а також зумовлює потребу аналізу науковцями відповідальності суб'єктів, які здійснили таке втручання. Складнощі збереження адвокатської таємниці в професійній діяльності адвоката дуже актуальні і вимагають правильного реагування державою та її органами на проблему визнання статусу адвоката в суспільстві. Чинне законодавство також не містить будь-яких норм, які б встановлювали спеціальну відповідальність за порушення прав адвокатів.

Максимальне інтегрування думки адвокатів у процес становлення стратегії розвитку адвокатської спільноти є одним з головних завдань, які постали сьогодні перед органами адвокатського самоврядування. Цього можна досягнути, зробивши процес прийняття рішень відповідними органами найбільш прозорим і публічним. Перед прийняттям важливих для адвокатів рішень необхідно проводити дискусію, що запобігатиме подальшій критиці та буде виражати колективне волевиявлення щодо виконання необхідних завдань.

Удосконалення правозахисного механізму в разі порушень професійних прав і гарантій адвокатів вимагає розвитку потенціалу основних суб'єктів, що беруть участь при провадженні адвокатом своєї професійної діяльності з метою встановлення належних засобів правового захисту, їх застосовності, а також ведення і обміну усіма необхідними даними. Усі формації, що сприяють функціонуванню адвокатської професії повинні брати участь у цьому процесі. Така система має бути розповсюдженою стосовно всієї країни і бути доступною для кожного адвоката [2].

Вагомий ступінь впливовості на сьогоднішньому етапі функціонування адвокатури має розроблення комплексу рекомендацій і проведення спеціалізованих тренінгів для членів Ради адвокатів України, наприклад, для представників регіональних рад адвокатів, які беруть участь в обшуках в офісі адвоката. Слід посилювати ефективність роботи новоствореного Комітету захисту прав адвокатів та гарантій адвокатської діяльності НААУ, шляхом зміни його механізму, більш дієвої участі членів Комітету в його функціонуванні, вдосконаленні положення тощо. Також, нагальною потребою є створення робочих методів для участі суспільних верств щодо відповідальності за порушення професійних прав і гарантій адвокатів; публікувати за допомогою засобів масової інформації відкрито зневажливі випадки порушення прав адвокатів та гарантій адвокатської діяльності.

Список використаної літератури:

1. Коваль К. Стратегія розвитку адвокатури України. *Юридична газета – всеукраїнське щотижневє професійне видання*. 01.10.2014 р. URL: <http://yur-gazeta.com/publications/actual/strategiya-rozvitkuadvokaturi-ukrayini.html>
2. Проект ЄС «Підтримка реформ у сфері юстиції в Україні» / Захист прав адвокатів та гарантій адвокатської діяльності: Заключення та рекомендації. Justice Cooperation Internationale: Ритіс Йокубаускас, Оксана Цимбрівська, Марк Сегал. 09.06.2016 р. URL: http://www.justicereformukraine.eu/wpcontent/uploads/2016/06/Protecting_AdvocatesMemo_FINAL_ukr.pdf

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Деменчук Марина Олександрівна**

Павлюк А.М.

студент 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ОКРЕМИХ ПРАВООХОРОННИХ ФУНКЦІЙ АДВОКАТУРИ

Ефективний захист прав людини є визначальним критерієм в аспекті оцінки держави, як гаранта протекціонізму громадянського суспільства та можливості його впливу на формування людських цінностей.

Та реальність сьогодення говорять нам зовсім про іншу ситуацію. Дуже складно встановити баланс між потребами громадян та можливістю їх реалізації за умови, коли населення країни, в своїй більшості, не має довіри до державних органів. За цим дуже прикро спостерігати, оскільки держава, за таких обставин, не може досягти тих цілей, задля яких вона і створювала відповідні інституції.

Так, в наш час дуже низький рівень суспільного визнання правоохоронних органів, як гаранту попередження можливого порушення прав людини та їх відновлення в разі незаконного посягання. Необхідне вдосконалення правоохоронного механізму та викорінення негативних факторів, таких як професійна некомпетентність службовців чи корумпована складова, які унеможливають розвиток системи охорони прав і свобод людини і громадянина.

Інститут адвокатури в даній ситуації виступає каталізатором, який не дає сформувати тотальний правовий нігілізм в суспільстві, здійснюючи